Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Harpespilleren i Kong Erik Eiegods Leir

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: ”Harpespilleren i Kong Erik Eiegods Leir”, i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 266. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-staffeldt01val-shoot-workid96235.pdf (tilgået 16. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede digte

Harpespilleren i Kong Erik Eiegods Leir

Kong Erik Eiegod med sine Mænd
I Purpurteltet sad og rundtom saae
Med Hævnens Fryd sin vidtopslagne Leir,
Og Sletten med de hvide Telte var
Lig oprørt Hav og syntes skumme op,
Mens Jomsborg midt deri som Klippe laae.
Fra Muurens Taarne, med udslaget Haar
Og størknet Aande, seer Fortvivlelsen
Rundt den uhyre Folkedød, imens
Tre Ypperste af Staden drage ud
At trygle Naade og Barmhiertighed
Ved Kongens Fod. Men i det samme traad
En Harpespiller op. Han fremmed var
Og ubekiendt hans Hiem. En Dødningluft
Gik kiølig ud fra ham og sammentrak
Hvert Hierte i den sammentrængte Kreds.
Ærbødig nærmede han Kongen sig
Og mæled' saa: Jeg ingen Lige har
I Strængens Kunst, jeg byder over Graad
Og over Smiil, og i fremsiunget Færd
Fra mine Strænge bruser Tidens Strøm.
267 Og førend Kongen Tegnet gav, han alt
I Harpens Strænge raslede og sang.

Salig, hvo i Ungdoms Vaar
Og i spæde Knop forgaaer!
Hvad er heele Jordens Lyst?
Sølverskum ved Havets Kyst!
Hvad er Jordens heele Fryd?
Ungdoms Rangle, Daarskabs Pryd!

Salig, hvo i Ungdoms Vaar
Og i spæde Knop forgaaer!
Hvad er Manddoms feire Lod?
Frugtløst Haab og hælet Graad!
Hvad er Alderdommens Kaar?
Glemsel, Spot til hvide Haar!

Herlig staaer du paa din Rod,
Lys om Top og Væld ved Fod:
Høsten kommer, Stormen gaaer,
Eegens Høihed brat nedslaaer,
Vandringsmanden ei den seer
Sukkende, den er ei meer!

Tidt ved Midnat i din Borg
Sniger sig søvnløse Sorg;
Løgnen ved din Side staaer,
Avind bag din Høifærd gaaer,
Kraftløs Attraae, Jordens Gud,
Suger ak dit Hierte ud!

Salig, hvo i første Vaar
Og i spæde Knop forgaaer!
Vandfred stormer op din Siel,
Afsmag staaer ved Glædens Væld,
Af dit Indre, ak! dens Hiem,
268 Borer Smertens Braad sig frem.

Døende laae Fredegod,
Rundt hans Vaabenfælle stod.
Fryd opsprudled' i min Barm,
Sagn udflød fra denne Arm,
Større end min Fryd, mit Navn
Er nu Alderdommens Savn!

Saa han sang.
Kong Erik blegned',
Tungt det kronte Hoved segned'
Paa hans Barm.
Af hans Arm
Skioldet gleed hvor Kunsten tegned'
Hver hans Stordaad, Skialdeklang
Ud i Evigheden sang.
Men Harpespillern tøved' kort og brat
De søde Melodier løde,
Da blev det liflig Morgenrøde
I Sorgens dybe Nat;
Og det blev Lys, og atter Lys i Lys
Og Luften rundt et almeent Elskovskys.
Da smiled' Erik Eiegod,
Tværskurrende, opdundrede hvert Fængsel,
Og Fangne deres Lænker brød,
Fremstyrtende i jublende Trængsel.
Og atter smiled' Erik Eiegod,
Da aabned sig den kongelige Lade
Og Gavmildhed med gylden Haand og Fod,
Og med en Giord af Frugter, Ax og Blade,
Lig høstlige Natur fremstod,
Og Skarer jubled' *Eiegod!*
Og see! tre Oldinger i Sørgeklæder
Med hvide Stave hen for Kongen træder,
De knæle ydmygt ved hans Fod:
Mod os du ogsaa være Eiegod,
269 Barmhiertighed er evig Fryd og Hæder.
Men Harpespillern fra sit Sæde sprang:
Lyt først, o Konge, til min sidste Sang!
Hans Øie gnistred' Hævnens Mod,
Tre Gange Oldingerne sukked'
Og Kongens Hierte sig tillukked';
Og mens fra Harpen drypper Blod
Og Askegreene af dens Skiød udskyder,
Lig Vandfaldsbrusen Sangen udbryder.
Kun Krymplingen er evig god,
Til ædel Hævn fik Manden Mod.
Konge! derinde
De klæde som Qvinde
Dit Billede paa
Og om Tindingen vinde
En Krone af Straae.
Naar Pogene leege
Den barnlige Krig,
De Svage som veege
Opkaldes efter dig.
Og kommer du
Ei Slaget ihu?
Lyt! Vindiske Pile
Dødvingede ile;
Hærene trampe,
De Saarede segne,
I Qvalers Krampe
Udvældede, egne
Indvolde de flette
Om Armen og slette
Med eget Blod af udsugede Saar

Den Brand hvori Gane og Læbe staaer.
Ve! Ve! Ve!
De komme! de komme! See!
Med stormende Haar
Og gabende Saar,
270 Med tømmede Aarer
Og Enkernes samlede Taarer!
Hør! Hør! de raabe:
Med Fostbrødres Mod
Vi gav dig hver Draabe
Af tiisoret Blod.
Vore Enker og Spæde
Nedkastede væde
Din tøvende Fod.
Vær ei længer Eiegod!
Men fyld vore Aarer
Med Fiendeblod!
Giv Vinderne Lænker
Af medfødte Tarme,
Og lallende Arme
Og tiggende Enker!

Saa han sang, brat hans Gestalt undviger,
Som en falden og uhævnet Kriger
Uden Blik og uden Blod,
Iiskold han i Kredsen stod.

Men Kongen rasende opfarer,
I Haanden Brand og Sværd,
I Spidsen af hvinende Skarer,
Og ak! Iulin er ikke meer.